

De dødes Land i Himlen

Avggo var en stor og berømt Åndemaner, der havde foretaget Åndeflugter til næsten alle de Steder, der plejer at besøges af store Åndemanere; men han havde endnu aldrig været oppe i Himlen i de dødes Land, hvor Menneskene lever videre efter Livet her på Jorden. Han bestemte sig derfor en Dag til at foretage en Åndeflugt dertil og gjorde sig rede, idet han gav Ordre til, at kun hans Strømper skulle tages frem og ikke hans Støvler. Så blev der mørkt inde i Huset, og han begyndte at tilkalde sine Hjælpeånder. Før der endnu var bleven helt mørkt i Huset, begyndte Trommen allerede at gå af sig selv; det er altid Tegn på, at det er en stor Åndemaner, der besværges, når Trolldrommen bliver levende, endnu før Forberedelserne til Besværgelsen er helt afsluttede. Da det var bleven helt mørkt, hørte man de forskellige Hjælpeånder komme. Nogle var store og vældige og trådte tungt i Jorden, så det gungrede under dem; de talte med dyb Bas, og deres Stemmer lød som Råb. Andre talte med små, tynde Kvindestemmer, og man kunne høre, at de var små og lette til Bens. Da alle Hjælpeånderne var samlede, kunne åndeflugten begynde.

Når en Åndemaners Sjæl forlader Legemet, der bliver tilbage i Huset, plejer man altid at lade en af Hjælpeånderne blive tilbage i hans Sted. Man hører hans Stemme engang imellem, men ellers skal han blot passe på, at der ikke tilstøder de mange Mennesker, der er forsamlede, noget, medens Åndemaneren er ude. Denne Gang blev en gammel Hjælpeånd ved Navn Titigaq tilbage i Åndemanerens Sted. Han var en Olding, lam i begge Hofter og med Munden af Led. Man fortæller, at han engang under en

Åndeflugt havde haft en så vældig Fart på, at Luftens Pres havde vredet hans Mund af Led, og siden var dén aldrig kommen i Lave igen.

Man farer op til Himlen ved at flyve ud til Horisonten på det Sted, hvor Jord og Himmel mødes; herfra kravler man op i Himlen. Da Åndemaneren nåede derud, stødte han på en Trappe med tre Trin, tre meget høje Trin; så høje var de, at man kun med Nød og næppe kunne nåfra det ene til det andet. Der rislede Menneskeblod ned over dem, og det flydende Blod gjorde dem meget glatte.

Når Menneskene dør og kommer op i Himlen, går al Ondskaben af dem; de renses og lutres ved, at al Saften går ud af Legemet. Dette sker i Sørgeåret, det år, hvor de efterlevende har Sorg for den afdøde og gør Bod, fordi de er bleven urene ved Berøringen med Liget. Al denne Tid tilbringer den døde med at kravle hen under et stort Skind, og herunder mister han alle sine Safter; det er det Blod, der i den Tid forlader hans Legeme, som man ser rinde ned ad Himmeltrapperne.

Åndemaneren steg med Besvær og stor Livsfare op ad de glatte, rindende Trapper og kom ud på en udstrakt Slette, Himlens store Slette. Næppe var han kommen herop, før et vældigt Råb rejste sig:

„Han er kommen, han er kommen; vi har fået fremmede, vi har fået fremmede!”

En Mængde Mennesker stormede til og kom løbende fra alle Sider, og snart var Åndemaneren og hans Hjælpeånder helt omsluttede af Mennesker. Blandt disse genkendte han sin afdøde Fader.

„Ej-ej, er du kommen? Nej da, nej da!”

„Ja.

„For at tage Land?”

„Nej!”

„Å, du er bleven åndemaner,” sagde Faderen og så i det samme hans Hjælpeånder.

„Men hvor er din Moder?"

„Hun er død for længe siden."

Da den gamle hørte dette, blev han bedrøvet og tavs.

„Hun er kastet i Havet," sagde Sønnen.

Kun de Mennesker, der bliver stensat på Land, kommer op i Himlen; alle de, der kastes i Havet, kommer ned i Underverdenen, hvor der også er godt at være.

„Men hvor er da din lille Broder?" spurgte Faderen.

„Han er også død og kastet i Havet."

Da brast den gamle i Gråd af Sorg over, at han aldrig mere skulle se sin Søn. Men straks efter tørrede han Tårerne af sine Øjne og gav sig pludselig til at synge, ganske som om han slet ikke havde været bedrøvet.

Sønnen blev meget forbavset og spurgte: „Men er du da bleven helt gal? Før græd du af Sorg over din Søn, og nu synger du pludselig af Glæde!"

Faderen svarede: „Ja, alt dette vil du engang komme til at forstå. Heroppe lever vi ikke som nede på Jorden, tyngede af Sorger; vi synger meget heroppe og synes, her er dejligt at være."

Medens de således stod og talte sammen, kom der en ung Kvinde med udslået Hår hen til dem; da han så nærmere til, havde hun Ører som en Sæl.

Faderen spurgte: „Kender du hende ikke?"

„Nej!" sagde Sønnen.

„Det er jo din Søster! Du kan tro, hun mange Gange har samlet Bær til dig og lagt dem frem, så du kunne finde dem, når du var ude; og når hun så kom næste Dag, var Bærrene borte."

Åndemaneren kom nu til at tænke på, at han engang havde haft en lille Søster, men da hun var født med Sælorer, havde Forældrene dræbt hende, fordi de syntes, det var Synd, at hun skulle være blandt

Menneskene. Således genfandt han nu også sin Søster blandt de døde.

Faderen var meget ivrig efter at vise ham rundt og tog ham med ud på Himmelsletten, idet han fortalte ham om alle de mærkelige Ting, han skulle lære at kende. Således førte han Sønnen og alle hans Hjælpe-ånder hen til Qalerqat, et vældigt Skind, hvorunder der lå en Mængde levende Væsener, som lignede Orme, der vred og væltede sig.

„Det er det Sted, hvor de døde befrier sig for deres Saft,“ forklarede Faderen, og Åndemaneren opdagede nu, at hele den store, væltende og vridende Masse var een Forvirring af Mennesker, af døde Mennesker, der kæmpede for at komme til Live igen oppe i Himlen. Nogle var først på Vej hen imod det store Skind; det var dem, som lige var døde og nu var ved at kravle ind under det. Andre igen så man kun Benene af, idet de allerede havde Hovedet og Overkroppen inde. På samme Måde stak der Mennesker frem på den anden Side af Skindet; det var dem, som var ved at kravle ud af det.

Den gamle Fader forklarede:

„Her ser du døde Mennesker, der kæmper for at vride Legemets Saft af sig. Først når der er gået et år efter deres Død, kommer de ud fra Skindet og blander sig mellem os andre. De eneste, det går hurtigt med, er de dødfødte eller dem, der dør som Børn; de kommer krybende hertil, kravler lige gennem Skindet og kommer ud på den anden Side med det samme.“

Sønnen stod og undrede sig over alt dette og sagde så pludselig til sin Fader: „Mon du nu også er rigtig død?“

Hertil svarede Faderen:

„Du kan jo selv prøve, om der findes mere Saft i mit Legeme.“

Sønnen tog fat i Faderens Håndled og trykkede til. Straks følte de sædvanlige Ben, men så var det pludselig, som om de svandt helt bort, og der intet Stof var tilbage i Hånden; til sidst var det, som om hans Fingre mødtes gennem Faderens Håndled.

Da råbte Faderen pludselig:

„Slip, slip, slip, ellers dør jeg igen!”

Og da så Sønnen slap, varede det nogen Tid, før den gamle kom til Kræfter igen.

Himmelboerne lever kun af Bær og Ravne; her findes ingen Sæler, ingen Sødyr af nogen Art, og de, som ikke vil undvære disse, må derfor sørge for at blive kastet i Havet efter deres Død; de kommer da i Stedet for ned under Havet, hvor der er fuldt op af alle Slags Sødyr.

Den gamle Fader fortalte om Livet blandt Himmelboerne og førte Sønnen og alle hans Hjælpeånder omkring på Sletten. Et Sted møder de en gammel Kælling, der bærer lige så mange Ravne, hun kan slæbe af med. Hun kommer syngende hen til dem, overstrømmende og glad, og råber til Åndemaneren:

„Du tror måske, at Menneskenes Land er det eneste Sted, hvor der er værd at leve? I kan tro nej! Sandheden er den, at først heroppe efter Døden møder man de store Glæder. Se nu engang derhen! Der findes en Skråning, et Fald, der går ganske jævnt nedover. Der fanger vi Ravne, lige så mange vi gider, og selve Fangsten er fuld af Morskab.”

Ravne er der mange af oppe i Himlen; man fortæller, at det er Fluere, der bliver til Ravne, når de kommer op i Himlen.

Ajarqissâq hedder en gammel Hjælpeånd, som plejer at føre an, når en åndemaner foretager en Åndeflugt til Himlen. Han går i Arv fra den ene åndemaner til den anden, og da de alle skal se Himmelsletten, bliver han efterhånden velkendt med

alle Steder heroppe. Derfor var det nu også ham, der førte dem omkring fra det ene Sted til det andet sammen med Åndemanerens gamle Fader.

Hen over Sletten løb en stor Elv, og en Mængde Drengene stod ved Bredderne og fangede små Ørreder. Nogle af dem havde gode Fangstgrejer og fangede den ene Ørred efter den anden, andre derimod havde intet at fange med og måtte nøjes med at se til.

Den gamle Fader sagde:

„Fortæl Menneskene, at de altid skal sørge for, at Børnene, når de dør, får deres Redskaber med i Graven; her ser du, hvorledes det går dem, der ingen har.“

Så gik de videre og kom til et Sted, hvor der stod Vand og dampede; der stod Røg op af det, ganske som om det var varmt.

„Åh,“ sagde Ajarqissâq, „her er Himmelboernes Drikkevand.“

„Er det varmt Vand?“ spurgte Åndemaneren.

„Føl efter!“ Og da Avggo stak Fingeren ned i det, havde han nær fået Frost i den, så koldt var det! Det var derfor, det dampede. Så fint og godt Drikkevand havde Himmelboerne.

Nu sagde den gamle Fader: „Men Sangen, som Menneskene holder så meget af, må vi hen at høre på“. Og så gik de hen til det Sted, hvor Himmelboerne holdt Sangfester og Sangkampe. Man kunne høre Koret bruse, Sang af Kvinder, Sang af Mænd; men det var umuligt at komme helt frem til dem, og åndemaneren kunne slet ikke genkende de Klæder, de havde på. Det var, fordi man var kommen hen til et Sted, hvor der var Folk fra fremmede Lande.

Så mange Ting var der at se, at de intet mærkede til Tiden, der gik, og snart var Natten omme. Da sagde den gamle Fader:

„Nu må du skynde dig at komme hjem, inden det bliver lyst; ellers må du blive heroppe.“

Og straks begav Avggo sig på Hjemvejen, for det var allerede mer Daggry. Hjemfarten gik let og hurtigt, og ingen Steder fandtes de Forhindringer, der havde voldt ham så meget Besvær på Udvejen; selv Trapperne med det rindende Blod var forsvundne. Således nåede Avggo vel tilbage til sit Hus og fortalte Menneskene, hvorledes der var i de dødes Land på den store Himmelslette.